

Laodicea – číslo dva

Protestantský roh

Jeff Pippenger

2023-08-27

Pre pochopenie posolstva, ktoré sa odpečatuje v knihe Zjavenie, je nevyhnutné rozpoznať korene, vývoj a význam protestantskej reformácie. Tri hlavné línie v dejinách tejto reformácie sa zaoberajú Bibliou, správnou metodológiou, ktorá sa má používať pri štúdiu Biblie, a tiež tým, že vyvolení poslovia v priebehu týchto dejín sú medzníkmi týchto dejín. Ako to býva vždy, satan sa pokúsil skryť Bibliu kráľa Jakuba pomocou viacerých falzifikátov; usiloval sa skryť aj správnu metodológiu porozumenia Biblie pomocou viacerých falzifikátov a takisto sa usiloval skryť správnych poslov (medzníky), ktorí boli v priebehu týchto dejín vzbudzovaní.

„Satan však nezaháľal. Teraz sa pokúsil o to, o čo sa pokúšal pri každom inom reformnom hnutí — oklamať a zničiť ľud tým, že im podsunie napodobeninu namiesto pravého diela. Ako boli v prvom storočí kresťanskej cirkvi falošní Kristovia, tak povstali v šestnástom storočí falošní proroci.“ Veľký spor, 186.

V milleritských dejinách od roku 1840 do roku 1844 sa plášť protestantizmu (ktorý je jedným z dvoch rohov zemskej šelmy, ktorou sú Spojené štáty) preniesol na milleritský adventizmus, ktorý sa stal protestantským rohom. Zároveň sa cirkvi, ktoré sa predtým hlásili k protestantizmu, stali odpadlým protestantizmom, alebo, ako ich označovali milleriti, „dcérami Ríma“. Keď protestanti v roku 1843 odmietli posolstvo prvého anjela, padli a milleriti pokračovali ďalej s plášťom protestantizmu. Milleritské dejiny boli vyvrcholením Božieho diela pri privádzaní Jeho „cirkvi na púšti“ k plnému pochopeniu Božieho slova.

Začatie vyšetrojúceho súdu prinieslo skúšku Božieho zákona a zvlášť soboty. Hlásať posolstvo tretieho anjela si vyžadovalo cirkev, ktorá by zachovávala Boží zákon, pochovaný pod pápežskými tradíciami a zvykmi počas temného stredoveku. Kristus priviedol protestantov k dejinám rokov 1840 až 1844 a predložil skúšku Eliáša, ktorého predobrazom bol William Miller, a keď protestanti odmietli Millerovo posolstvo, vrátili sa do Ríma. Skúška posolstva prvého anjela, ako ju zvestoval Miller, bola predobrazená Eliášom na vrchu Karmel.

A Eliáš pristúpil ku všetkému ľudu a povedal: Dokedy budete kulhať na obe strany? Ak je Hospodin Boh, nasledujte ho; ak však Bál, nasledujte jeho. A ľud mu neodpovedal ani slova. 1 Kráľov 18:21.

V roku 1840, keď stáli tvárou v tvár Eliášovmu posolstvu, predstavovanému Millerom a prvým anjelom, protestanti si zvolili Bála!

Protestantská reformácia bola odpečatením právd Biblie, ktoré sa začalo „rannou hviezdou“, o ktorej bolo zasľúbené, že bude daná počas dejín predstavovaných cirkvou v Tyatíre. Priamy útok proti Biblii sa začal stáročia skôr a je jasne predstavený vo Veľkom spore, zvlášť v dejinách valdenzov. V roku 1930 Benjamin Wilkerson vydal knihu *Our Authorized Bible Vindicated*. Táto

kniha dokumentuje boj proti posvätným pôvodným textom, ktoré boli napokon použité pri preklade Biblie kráľa Jakuba, ako aj rozličné satanské falzifikátne texty, ktoré boli a stále sú presadzované katolíkmi, odpadlým protestantizmom a laodicejskými adventistami. Tento boj sa začal dávno pred dejinami valdenzov, no oni sú medzníkom a symbolom tých, ktorí položili svoje životy, aby svedčili o dôležitosti správnych rukopisov, ktoré boli napokon preložené do Biblie kráľa Jakuba z roku 1611.

Vznik Biblie kráľa Jakuba v roku 1611 prešiel veľmi presne určeným prekladateľským procesom. Proces prekladu a vydania Biblie sa uskutočnil prostredníctvom siedmich výrobných krokov. Trvalo to tiež sedem rokov a sedem biblických rokov je dvetisícpäťstodvadsať dní. To je, samozrejme, ten istý počet prorockých dní, počas ktorých Ježiš potvrdil zmluvu s mnohými na naplnenie deviatej kapitoly Daniela. Uprostred tohto posvätného týždňa bol Kristus ukrižovaný, a, prirodzene, ukrižovaný Kristus je stredobodom Biblie. Tých sedem krokov na vytvorenie čistého Božieho Slova bolo nasledujúcich.

- Po prvé: Počiatočný preklad jednotlivcami: Približne 50 prekladateľov bolo rozdelených do šiestich komisií, z ktorých každá bola zodpovedná za odlišné časti Biblie. Títo jednotlivci pracovali na preklade z pôvodných jazykov (hebrejčiny, aramejčiny a gréčtiny) do angličtiny.
- Po druhé: Preskúmanie výborom: Po tom, čo každý výbor dokončil svoj preklad určitého oddielu, bola práca preskúmaná samotnými členmi výboru. To umožnilo spoločný prínos a opravu chýb.
- Po tretie: Preskúmanie Generálnym výborom: Jednotlivé preklady výborov boli potom predložené širšej skupine učencov, označovanej ako Generálny výbor. Tento výbor pozostával zo zástupcov každého zo šiestich prekladateľských výborov. Preskúmali celé dielo, porovnávali a zosúladzovali preklady jednotlivých výborov.
- Po štvrté: Dodatočná revízia a úprava: Revidovaná verzia Generálneho výboru bola zaslaná späť jednotlivým výborom na ďalšie preskúmanie a dopracovanie. Tento opakovaný proces pomohol zabezpečiť, aby bol preklad konzistentný a presný.
- Piate: Záverečné preskúmanie a schválenie: Keď jednotlivé výbory dokončili svoje revízie, konečný návrh bol predložený Generálnemu výboru na záverečné preskúmanie a schválenie.
- Po šieste: Kráľovské schválenie a zverejnenie: Schválený preklad bol potom predložený kráľovi Jakubovi I. na jeho schválenie.
- Po siedme: Keď raz udelil svoj kráľovský súhlas, preklad bol roku 1611 vydaný ako Biblia vo verzii kráľa Jakuba (autorizovaná verzia).

Slová Hospodinove sú slová čisté; ako striebro prečistené v hlinenej peci, sedem ráz prečistené. Ty ich zachováš, ó, Hospodine, Ty ich budeš chrániť pred týmto pokolením naveky. Žalmy 12:6, 7.

V boji satana proti Božiemu slovu a proti medzníkom predstavovaným rozličnými poslami oných odvíjajúcich sa dejín a správnou metodológiou, ktorá sa má používať pri správnom rozdeľovaní Jeho Slova, je Biblia kráľa Jakuba z roku 1611 medzníkom, ktorý je osobitne určený v Žalme

dvanásť. Nijaká z rozličných falšovaných Biblií, ktoré boli vytvorené na základe porušených katolíckych rukopisov, nespĺňa kritériá Žalmu dvanásť. Proces očisťovania, ktorý prešiel siedmimi krokmi, a obdobie dvetisícpäťsto dvadsiatich dní určujú, že Biblia kráľa Jakuba je Božími „čistými slovami“. Boh zasľubuje, že Bibliu kráľa Jakuba zachová ako svoje čisté Slovo naveky, a preto zároveň zasľubuje, že bude podopierať metodológiu „historicismu“, ktorú používali protestantskí reformátori vrátane Williama Millera.

V štrnástom storočí bol Ján Viklef, ktorý je v knihe Veľký spor označený za „rannú hviezdú reformácie“, použitý Bohom na preloženie Biblie do jazyka, ktorému by porozumel aj obyčajný človek. Je poslom, ktorý označuje medzník začiatku protestantskej reformácie.

„Veľké hnutie, ktoré Wycliffe uviedol do života a ktoré malo oslobodiť svedomie i rozum a vyslobodiť národy tak dlho pripútané k triumfálnemu vozu Ríma, malo svoj prameň v Biblii. Tu bol zdroj onoho prúdu požehnania, ktorý ako voda života tečie vekmi od štrnásteho storočia. Wycliffe prijal Sväté písmo s bezvýhradnou vierou ako inšpirované zjavenie Božej vôle, ako dostatočné pravidlo viery a života. Bol vychovaný tak, aby pokladal Rímsku cirkev za božskú, neomylnú autoritu a aby s neochvejnou úctou prijímal zavedené učenia a zvyky tisícich rokov; no odvrátil sa od toho všetkého, aby načúval svätému Božiemu slovu. Toto bola autorita, ktorú naliehavo vyzýval ľud uznať. Namiesto cirkvi hovoriacej prostredníctvom pápeža vyhlásil, že jedinou pravou autoritou je hlas Boha hovoriaci prostredníctvom Jeho slova. A učil nielen to, že Biblia je dokonalým zjavením Božej vôle, ale aj to, že Duch Svätý je jej jediným vykladačom a že každý človek má štúdiom jej učenia sám spoznať svoju povinnosť. Tak odvrátil mysle ľudí od pápeža a Rímskej cirkvi k Božiemu slovu.“

„Wycliffe bol jedným z najväčších reformátorov. V šírke intelektu, v jasnosti myslenia, v pevnosti pri zachovávaní pravdy a v smelosti pri jej obhajobe sa mu vyrovnalo len málo tých, ktorí prišli po ňom. Čistota života, neúnavná usilovnosť v štúdiu i v práci, nepodplatiteľná bezúhonnosť a Kristovi podobná láska a vernosť v jeho službe charakterizovali prvého z reformátorov. A to napriek intelektuálnej temnote a mravnej skazenosti doby, z ktorej vzišiel.“

„Charakter Wycliffa je svedectvom o vychovávajúcej a premieňajúcej moci Svätého písma. Bola to Biblia, ktorá z neho urobila to, čím bol. Úsilie pochopiť veľké pravdy zjavenia vnáša sviežosť a silu do všetkých schopností. Rozširuje myseľ, zostruje vnímanie a privádza úsudok k zrelosti. Štúdium Biblie zušľachtí každú myšlienku, cit i túžbu tak, ako to nedokáže nijaké iné štúdium. Dáva stálosť zámeru, trpezlivosť, odvahu a vytrvalosť; zušľachtľuje charakter a posväcuje dušu. Úprimné, úctivé štúdium Písma, ktoré privádza myseľ študenta do priameho kontaktu s nekonečnou myslou, by dalo svetu mužov silnejšieho a činorodejšieho rozumu, ako aj ušľachtilejších zásad, než akých kedy priniesla aj tá najvyššia výchova, akú poskytuje ľudská filozofia. ‚Výklad tvojich slov,‘ hovorí žalmista, ‚osvecuje, prostých robí rozumnými.‘ Žalm 119,130.“ Veľký spor vekov, 93, 94.

Po svedectve týkajúcom sa Johna Wycliffa vo Veľkom spore sestra Whiteová uvádza zoznam verných reformátorov (medzníkov), ktorý napokon siaha až k reformátorovi Johnovi Knoxovi. Uvádza významnú otázku, ktorú Johnovi Knoxovi položila Mária, škótska kráľovná.

„John Knox sa odvrátil od tradícií a mysticizmov cirkvi, aby sa sýtil pravdami Božieho slova, a Wishartovo učenie utvrdilo jeho odhodlanie opustiť spoločenstvo Ríma a pripojiť sa k prenasledovaným reformátorom....“

„Keď sa John Knox ocitol tvárou v tvár škótskej kráľovnej, v ktorej prítomnosti horlivosť nejedného vodcu protestantov ochabla, vydal neochvejné svedectvo pravde. Nebolo možné získať si ho lichôtkami; nezachvel sa ani pred hrozbami. Kráľovná ho obvinila z kacírstva. Vyhlásila, že učil ľud prijímať náboženstvo zakázané štátom, a tým prestúpil Božie prikázanie, ktoré poddaným ukladá poslušnosť voči ich panovníkom. Knox odpovedal pevne: — „Ako pravé náboženstvo neprijalo ani svoj pôvod, ani svoju autoritu od kniežat, ale jedine od večného Boha, tak ani poddaní nie sú viazaní utvárať si svoje náboženstvo podľa vkusu svojich panovníkov. Lebo sa často stáva, že práve panovníci sú zo všetkých ostatných najnevedomejší v otázke pravého Božieho náboženstva. Keby celé Abrahámové semeno vyznávalo náboženstvo faraóna, ktorého poddanými dlho boli, prosím vás, pani, aké náboženstvo by potom bolo na svete? A keby všetci v dňoch apoštolov vyznávali náboženstvo rímskych cisárov, prosím vás, pani, aké náboženstvo by teraz bolo na zemi? ... A tak, pani, môžete vidieť, že poddaní nie sú viazaní náboženstvom svojich panovníkov, hoci sú povinní preukazovať im úctu.“

„Mária povedala: ‚Vy vykladáte Písmo jedným spôsobom a oni [rímski učitelia] ho vykladajú iným; komu mám veriť a kto má byť sudcom?‘“

„Budete veriť Bohu, ktorý jasne hovorí vo svojom Slove,“ odpovedal reformátor; „a nad to, čo vás učí Slovo, nebudete veriť ani jednému, ani druhému. Božie Slovo je samo osebe jasné, a ak je na niektorom mieste nejasnosť, Duch Svätý, ktorý si nikdy neprotirečí, to isté vysvetľuje jasnejšie na iných miestach, takže nemôže zostať nijaká pochybnosť, iba u tých, ktorí sú tvrdošíjne nevedomí.“ Takéto pravdy predniesol nebojácny reformátor, s nasadením vlastného života, do sluchu kráľovskej moci. S tou istou neochvejnou odvahou vytrval vo svojom predsavzatí, modliac sa a bojujúc Pánove boje, až kým Škótsko nebolo oslobodené od pápežstva.“ The Great Controversy, 250, 251.

Vzájomné pôsobenie medzi reformátorom a kráľovnou zdôrazňuje tretiu niť v dejinách reformácie, ktorá odhaľuje satanovo úsilie napodobniť Bibliu, reformátorov a metodológiu biblického štúdia. Jánova odpoveď kráľovnej znela, že správnou metodológiou je „historizmus“, ktorý je založený na tom, že jedna línia prorockých dejín je vysvetľovaná Duchom Svätým prostredníctvom inej línie prorockých dejín.

Svetlo bolo otvorené v temnote. Wycliffe a raní reformátori až po celé dejiny milleritského hnutia používali metódu biblického štúdia označovanú ako „historicismus“. Dejiny biblickej metódy štúdia Biblie sa často prehliadajú, no je nevyhnutné ich rozpoznať, ak človek skutočne chce uvidieť význam pravidiel prorockého výkladu, ktoré prijal Miller a následne Future for America.

Sestra Whiteová označuje iba dve cirkvi za Bohom pomenovaný ľud: staroveký Izrael a Cirkev adventistov siedmeho dňa.

„Dôvody, pre ktoré sme nazývaní Božím ľudom, majú byť opakované a znovu opakované. Deuteronomium 4:1–13“ Manuscript Releases, zväzok 8, 426.

„Cirkev apoštolov,“ cirkev na púšti počas pápežskej temnoty, nikdy nebola nazývaná Božím denominovaným ľudom, lebo tento pojem (znamenajúci byť pomenovaný) predstavuje cirkev, ktorej je zverená zodpovednosť byť strážcom Božieho zákona, a spolu s adventizmom mala byť tiež strážcom Božích prorockých právd.

„Boh povolal svoju cirkev v tomto čase, tak ako povolal staroveký Izrael, aby stála ako svetlo na zemi. Mocným sekáčom pravdy, posolstvami prvého, druhého a tretieho anjela, ich oddelil od cirkví a od sveta, aby ich priviedol do posvätnej blízkosti k sebe. Urobil ich správcami svojho zákona a zveril im veľké pravdy proroctva pre tento čas. Tak ako sväté výroky zverené starovekému Izraelu, aj toto je posvätná dôvera, ktorá má byť sprostredkovaná svetlu. Traja anjeli zo Zjavenia 14 predstavujú ľud, ktorý prijíma svetlo Božích posolstiev a vychádza ako Jeho nástroj, aby roznášal varovanie po celej šírke i dĺžke zeme.“ Testimonies, zväzok 5, 455.

William Miller predstavoval vyvoleného posla na otvorenie Božích prorockých právd, a keď tieto pravdy viedli ľud k otvoreným dverám do Najsvätejšieho miesta v roku 1844, Boh potom otvoril Boží zákon. Wycliffe je medzníkom v otváraní Biblie a v zrode protestantskej reformácie, no je tiež medzníkom Božieho diela na ustanovenie „veľkých právd proroctva“. Ján Wycliffe bol rannou hviezdou označenou v dejinách tisícvestošesťdesiatročnej vlády pápežstva. Jeho dielo sa začalo v štrnástom storočí, potom v sedemnástom storočí bol ďalším medzníkom tejto prorockej línie vznik Biblie kráľa Jakuba v roku 1611. Na tejto línii napokon dospievame k medzníku Millerových pravidiel prorockého výkladu. Miller je medzníkom v tejto línii pravdy, a takisto aj jeho pravidlá. Jeho pravidlá vydávajú svedectvo o medzníku na konci adventizmu, ktorý predstavuje vydanie knihy Prophetic Keys.

Ak nechápeme, že Millerove pravidlá boli medzníkom v línii prorockých dejín, predstavujúcim dielo zachovania pôvodných a správnych textov Biblie, ako aj dielo otvorenia pravého porozumenia Biblie, ktoré si vyžadovalo, aby reformátori boli vedení k pochopeniu a používaniu posvätnej metodológie štúdia nazývanej „historicismus“, chýbajú nám informácie nevyhnutné na rozpoznanie prorockých právd spojených s dielom predstavovania a zachovávanie svetla tretieho anjela na konci adventizmu. Z tohto dôvodu je dôležité vykonať stručný prehľad tejto línie dejín.

Jedinou pravou definíciou slova „protestant“ je protestovať proti Rímu. Ak cirkev prestane protestovať proti Rímu, už viac nie je protestantská a potom sa stáva dcérou Ríma, ako sa to stalo protestantom, ktorí odmietli posolstvo prvého anjela. Základné chápanie, ktoré sa stalo „heslom“ protestantov, ktorí vyšli z katolíckej cirkvi, bolo: „Biblia a jedine Biblia.“ Dejiny však dosvedčujú skutočnosť, že Bibliu bolo potrebné správne rozdeľovať.

Usiluj sa osvedčiť sa pred Bohom ako robotník, ktorý sa nemá za čo hanbiť a ktorý správne rozdeľuje slovo pravdy. Ale vyhýbaj sa bezbožným a márnym rečiam, lebo povedú k ešte väčšej bezbožnosti. 2. Timotejovi 2:15, 16.

Metóda biblického štúdia, ktorú boli protestanti vedení používať vo svojom úsilí správne rozdeľovať slovo pravdy, je „historizmus“. Táto metóda bola osobitným a vážnym terčom

Satanových útokov — a on aj skutočne zaútočil.

„Mali by sme sami vedieť, čo tvorí kresťanstvo, čo je pravda, čo je viera, ktorú sme prijali, aké sú biblické pravidlá — pravidlá, ktoré nám boli dané z najvyššej authority.“ The 1888 Materials, 403.

Podkopávanie biblickej metodológie, ktorú používali reformátori až po Williama Millera vrátane, sa výslovne označuje za jav, ktorý sa začal v pätnástom storočí u jezuitského učenca menom Francisco Ribera (1537–1591), ktorému sa pripisuje zásluha za spropagovanie futuristického výkladu. Napísal komentár ku knihe Zjavenie, v ktorom navrhol futuristický výklad prorociev, čím ich vzdialil od historického kontextu. Ribera túto metodológiu vytvoril s cieľom postaviť sa proti pravde, ktorú metodológia historizmu vždy prinášala. Touto pravdou bolo, že rímsky pápež je antikristom biblického proroctva.

V sedemnástom a osemnástom storočí možno doložiť, že protestantizmus vedel, že Riberova falošná metodológia je satanská a neudržateľná. Protestanti v tých dejinách písali knihy a traktáty namierené proti „bezbožným a márnym táraninám“ jezuitského učenca. No roku 1909 bol vydaný trójsky kôň, Scofieldova referenčná Biblia, a odkazy vložené do poznámok pod čiarou tejto Biblie vychádzali z učenia Ribera a ďalšieho jezuitu menom Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza písal pod pseudonymom Juan Josafat Ben-Ezra a vydal knihu s názvom Príchod Mesiáša v sláve a velebnosti. Tak ako pred ním Ribera, aj táto kniha bola priamym útokom na naplnenie prorociev v knihe Zjavenia.

Satan vedel, že posolstvo, ktoré potreboval zahmlieť zmätkom, bolo posledné výstražné posolstvo, ktoré prichádza z knihy Zjavenia. Tým, že do odkazov v Scofieldovej referenčnej Biblii začlenil svetské a prázdne reči dvoch jezuitských kňazov, umožnil Satan odpadlíckym protestantom prijať jezuitské metodológie, a tak ich oslepil voči pravde. Satan to dosiahol zavedením niekoľkých katolíckych prorockých modelov, ktoré odstránili možnosť jasne rozpoznať, kto je antikrist biblického proroctva. Pre Satana to nebol ťažký klam, lebo protestanti sa už svojím odmietnutím Millerovho posolstva v roku 1843 vrátili k rímskej cirkvi.

V priebehu rokov bolo publikovaných niekoľko kníh a článkov, ktoré dokumentujú Satanov útok na Bibliu, útok, ktorý sa začal už v prvých niekoľkých storočiach po Kristovom ukrižovaní. Tento útok došiel do bodu, keď boli zavedené falošné rukopisy, aby vznikli falošné Biblie. Satan tiež útočil na reformátorov, ktorí boli vzbudení, aby počas svojho života obhajovali Božie slovo, a dokonca aj po smrti týchto reformátorov.

Len uvážte, ako súčasní adventistickí historici a teológovia siedmeho dňa zaobchádzajú s témou Williama Millera. Je to, akoby vykopali jeho kosti a hodili ich do rieky Mississippi.

„William Miller rozrušoval Satanovo kráľovstvo a úhlavný nepriateľ sa usiloval nielen zmať účinok posolstva, ale zničiť aj samého posla. Keď otec Miller prakticky uplatňoval pravdy Písma na srdcia svojich poslucháčov, proti nemu sa rozhorela zúrivosť vyznávajúcich kresťanov, tak ako sa hnev Židov rozpálil proti Kristovi a jeho apoštolom. Členovia cirkví podnecovali najnižšie vrstvy ľudu a pri viacerých príležitostiach nepriatelia osnovali plán vziať mu život, keď bude odchádzať zo zhromaždenia. Svätí anjeli však boli v zástupe a jeden z

nich, v podobe človeka, uchopil rameno tohto služobníka Pánovho a bezpečne ho vyviedol z rozzúreného davu. Jeho dielo ešte nebolo dokonané a Satan i jeho poslovia boli vo svojom úmysle sklamaní.“ Spirit of Prophecy, volume 4, 219.

Pozrite sa, ako tie isté dve kategórie adventizmu (teológovia a historici) zľahčovali a zatajovali platnosť Millerových pravidiel, o ktorých nás sestra Whiteová informuje, že ich budú používať všetci, ktorí skutočne ohlasujú posolstvá troch anjelov.

„Tí, ktorí sa podieľajú na zvestovaní posolstva tretieho anjela, skúmajú Písma podľa toho istého plánu, ktorý prijal otec Miller. V malej knihe s názvom Views of the Prophecies and Prophetic Chronology uvádza otec Miller tieto jednoduché, no rozumné a dôležité pravidlá pre štúdium Biblie a jej výklad:—

„[Citované pravidlá jedna až päť.]“

„Vyššie uvedené je časťou týchto pravidiel; a pri našom štúdiu Biblie všetci dobre urobíme, ak budeme dbať na uvedené zásady.“ Review and Herald, 25. novembra 1884.

Bez preskúmania troch línií prorockých dejín spojených s rozvojom a ustanovením Božieho slova je nemožné pochopiť význam závažného svedectva, ktoré potvrdzuje Williama Millera ako posla, ktorý bol pri predkladaní posolstva predobrazene znázornený Eliášom, a ako Mojžiša v zaslúbení, že Miller bude vzkriesený pri vzkriesení spravodlivých, a ako Elizea v jeho ochote opustiť svoje hospodárstvo a slúžiť Eliášovmu posolstvu. Sestra Whiteová označuje všetkých troch biblických hrdinov za predobrazy Williama Millera, s ktorým sa dnes moderní adventistickí teológovia a historici zaobchádzajú, akoby bol iba akýmsi „chudobným chlapcom z farmy“ z osemnásteho storočia.

William Tyndale bol jedným z mnohých reformátorov, ktorí boli vzbudení v tejto línii prorockých dejín. Ak to môžem takto povedať, jeho „poslaním“ voči pápežovým vyslancom, s ktorými prichádzal do styku, bolo: „Spôsobím, aby chlapec, ktorý vedie pluh, poznal z Písem viac než vy.“ William Miller bol tým chlapcom z farmy, ktorý viedol pluh a naplnil Tyndalovo proroctvo.

Tento úvod bol značne zjednodušený vzhľadom na všetky dejinné skutočnosti, ktoré by bolo možné uviesť na podporu toho, čo sme až doteraz predložili. Teraz budeme uvažovať o niektorých znakoch Alfya a Omegy, aby sme sa vrátili k úvahe o Millerovi ako o medzníku a poslovi.

Kniha Daniel je začiatkom knihy, ktorá pozostáva z dvoch kníh. Koncom tejto knihy je kniha Zjavenie. Hoci ide o dve odlišné knihy, spolu predstavujú jednu knihu.

Pred rokmi som mal verejnú výmenu názorov s dobre známym adventistickým teológom siedmeho dňa, ktorý pôsobil v Biblickom výskumnom inštitúte Generálnej konferencie Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Tento teológ sa pokúšal opraviť moje chápanie posledných šiestich veršov Danielovej jedenástej kapitoly, ako aj moje chápanie „každodennej obete“ v knihe Daniel. V priebehu našej výmeny, ktorá sa odohrávala počas istého časového obdobia, keďže spočívala v tom, že on vypracoval článok, na ktorý som reagoval ja, na čo on následne odpovedal, a potom som, prirodzene, opäť predložil svoje stanovisko, a tak ďalej, ma informoval, že vo výbore

Generálnej konferencie, v ktorom pracoval, bol považovaný za odborníka na knihu Daniel a že jeden z jeho spolupracovníkov bol považovaný za stáleho odborníka na knihu Zjavenie. V rámci našich výmen nechcel riešiť body z knihy Zjavenie, ale radšej ich odkázať svojmu kolegovi. Chcel viesť diskusiu výlučne v rámci knihy Daniel.

Sestra Whiteová jasne hovorí, že Daniel a Zjavenie sú jednou knihou. Na tejto úrovni predstavujú Bibliu, ktorá je jednou knihou zloženou z dvoch kníh, zo starej a z novej. Sestra Whiteová tiež poznamenáva o židovskej cirkvi, že za tú jednu knihu pokladá iba starú knihu, a tiež sa vyjadruje o tých, ktorí starú knihu prehliadajú, lebo rozumejú alebo sú ochotní rozumieť iba novej knihe. Jej inšpirované svedectvo hovorí, že ak prijímate iba novú, potom odmietať starú, a naopak. Ak teológ tvrdí, že bol odborníkom na Daniela, ale nie na Zjavenie, opakuje židovské poňatie prijímania iba Starého zákona, a vieme, kam tento úzky pohľad Židov doviedol. Zaujať ktorúkoľvek stranu tejto otázky; prijať staré a nie nové, alebo prijať nové, ale nie staré, znamená odmietnuť celé svedectvo.

„Spasiteľ sa opýtal svojich učeníkov, či rozumejú týmto veciam. Odpovedali: ‚Áno, Pane.‘ Vtedy im povedal: ‚Preto každý zákonník, ktorý je vyučený pre nebeské kráľovstvo, sa podobá človeku, hospodárovi, ktorý vynáša zo svojho pokladu veci nové i staré.‘ V tomto podobenstve Ježiš postavil pred svojich učeníkov zodpovednosť tých, ktorých úlohou je dávať svetu svetlo, ktoré prijali od neho. Starý zákon bol vtedy celým existujúcim Písmom; nebol však napísaný iba pre dávnych ľudí, ale pre všetky veky a pre všetkých ľudí. Ježiš chcel, aby učители jeho učenia usilovne skúmali Starý zákon kvôli tomu svetlu, ktoré potvrdzuje jeho totožnosť ako Mesiáša predpovedaného v prorockých a zjavuje povahu jeho poslanca svetu. Starý i Nový zákon sú neoddeliteľné, lebo obidva sú Kristovým učením. Učenie Židov, ktorí prijímajú iba Starý zákon, nevedie k spásu, pretože zavrhnú Spasiteľa, ktorého život a služba boli naplnením zákona a prorockiev. A učenie tých, ktorí zavrhnú Starý zákon, nevedie k spásu, pretože zavrhuje to, čo je priamym svedectvom o Kristovi. Skeptici začínajú znevažovaním Starého zákona a stačí už len ďalší krok, aby popreli platnosť Nového; a tak sú zavrhnuté oba.“

„Židia majú len malý vplyv na kresťanský svet, pokiaľ ide o ukazovanie významu prikázaní vrátane záväzného zákona soboty, pretože keď predkladajú staré poklady pravdy, odhadzujú nové v osobnom učení Ježiša. Na druhej strane najsilnejším dôvodom, prečo kresťania nedokážu ovplyvniť Židov, aby prijali učenie Krista ako reč božskej múdrosti, je to, že keď predkladajú poklady jeho slova, s pohrdaním zaobchádzajú s bohatstvami Starého zákona, ktoré sú skoršími učeniami Božieho Syna prostredníctvom Mojžiša. Odmietajú zákon vyhlásený zo Sinaja a sobotu štvrtého prikázania, ustanovenú v záhrade Eden. Ale kazateľ evanjelia, ktorý nasleduje učenie Krista, získava dôkladnú znalosť Starého i Nového zákona, aby ich mohol ľudu predložiť v ich pravom svetle ako neoddeliteľný celok — pričom jedno závisí od druhého a osvetľuje ho. Tak, ako Ježiš poučil svojich učeníkov, budú zo svojho pokladu vynášať ‚veci nové i staré.‘“ Spirit of Prophecy, zväzok 2, 255.

Predchádzajúce napomenutie má ďalšie uplatnenie pre laodicejských adventistov. Vyznávať, že veríme Biblii v jej celistvosti, Starému i Novému zákonu, a predsa odmietať Ducha prorockého, je tou istou priepasťou ako prijímať iba jedno svedectvo. Na potvrdenie pravdy sú potrební dvaja svedkovia, preto je nemožné potvrdiť pravdu jedným svedkom; a ak sa o to niekto pokúša, odmieta

oboch svedkov a zakladá svoju vieru na tom, čo sa označuje ako „polopravdy“.

Teraz zopakujem otázku, ktorá zaznela v jednom z úvodných článkov vychádzajúcich od júla 2023. Otázka znie: „Aké nové svetlo vyšlo z adventizmu od roku 1863?“ Odpoveď je jednoducho: „Žiadne.“

„Knihy Daniel a Zjavenie tvoria jedno. Jedna je proroctvom, druhá zjavením; jedna je zapečatenou knihou, druhá otvorenou knihou. Ján počul tajomstvá, ktoré hromy vyriekli, ale bolo mu prikázané, aby ich nezapísal.“ Adventistický biblický komentár siedmeho dňa, zväzok 7, 971.

Alfa a Omega teda označuje, že Daniel je prvý a Zjavenie posledné. Daniel predstavuje začiatok a Zjavenie predstavuje koniec adventizmu.

„Zjavenie je zapečatená kniha, ale je aj otvorená kniha. Zaznamenáva podivuhodné udalosti, ktoré sa majú odohrať v posledných dňoch dejín tejto zeme. Učenia tejto knihy sú určité, nie mystické a nezrozumiteľné. V nej sa nadväzuje na tú istú líniu proroctva ako v Danielovi. Niektoré proroctvá Boh zopakoval, a tým ukázal, že im treba pripisovať dôležitosť. Pán neopakuje veci, ktoré nemajú veľký význam.“ Manuscript Releases, zväzok 9, 8.

Na počiatku adventizmu, práve vo veršoch, ktoré sú ústredným pilierom adventizmu, vo veršoch, ktoré boli odpečatené v roku 1798, sa Ježiš predstavil ako „Palmoni“, podivuhodný Počtár. Na konci adventizmu sa Ježiš predstavuje ako „Alfa a Omega“, podivuhodný jazykovedec — Slovo Božie. Z tohto dôvodu bol počiatok adventizmu a posolstvo prvého anjela „zavesené na čas“. Na konci adventizmu bude posolstvo tretieho anjela zavesené na Jeho Slove.

Začiatok i koniec adventizmu sa odohrávajú počas dejín šiesteho kráľovstva biblického proroctva; preto sa odohrávajú počas začiatku i konca Spojených štátov. Prorocké dejiny Spojených štátov sú dejinami dvoch rohov republikánstva a protestantizmu. Na záver týchto dejín sa tieto dva rohy zmenia z baránka na draka. Republikánstvo sa zmení na demokraciu a protestantizmus sa zmení na odpadlický protestantizmus. Keď sa kalich času milosti pre Spojené štáty začne blížiť ku svojmu záveru, ako sa to deje práve teraz, dva rohy odpadlickeho republikánstva a odpadlickeho protestantizmu vytvoria obraz šelmy, čím zlúčia cirkev a štát do jedného rohu, ktorý hovorí ako drak. Boh však nezostane bez svedka, lebo v procese privádzania Spojených štátov k ich záveru vzbudí pravý roh protestantizmu, aby protestoval proti obrazu šelmy v Spojených štátoch a následne aj proti obrazu šelmy, ktorý stojí tvárou v tvár celému svetu. Vzbudenie protestantského rohu na konci Spojených štátov sa uskutoční v rámci tej istej historickej štruktúry, v akej bol protestantský roh vzbudený na začiatku Spojených štátov. Bývalý zmluvný ľud bude pominutý a nový ľud sa stane novým zmluvným ľudom. Niet nič nového pod slnkom.

Keď používame časové proroctvá chápané a predkladané v dejinách Millerovho hnutia na posúdenie Alfy a Omegy, zistíme, že sú jedným a tým istým. Každé časové proroctvo sa začína dejinami, v ktorých je proroctvo ohlasované, a tieto dejiny vždy predobrazujú dejiny, v ktorých sa proroctvo naplňa.

Dejiny proroctva o dvetisícristo rokoch sa začali tretím dekrétom v roku 457 pred Kr. a skončili pri posolstve tretieho anjela 22. októbra 1844. V období vedúcom k príchodu tretieho dekrétu, no ešte pred ním, bolo vykonané dielo vybudovania chrámu a Jeruzalema. Podobným spôsobom boli v dejinách vedúcich k príchodu tretieho anjela ustanovené základné pravdy mileritského chrámu.

V roku 1798 sa naplnilo proroctvo o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch, ktoré sa začalo v roku 723 pred Kr. rozptýlením severných desiatich kmeňov. Toto proroctvo určovalo dve obdobia po tisícdvestošesťdesiat rokov, označujúce pošliapavanie doslovného chrámu a doslovného Jeruzalema doslovným pohanským Rímom, po ktorom nasledovalo tisícdvestošesťdesiat rokov, počas ktorých pápežský Rím pošliapaval duchovné mesto a chrám. Proroctvo sa začalo zničením severného kráľovstva a rozptýlením občanov kráľovstva. Polovica tohto proroctva, v roku 538, označuje koniec pošliapavania Božieho ľudu pohanským Rímom, štvrtým kráľovstvom biblického proroctva, a vedie k rozptýleniu Božej cirkvi do púšte temného stredoveku. Koniec tohto časového proroctva v roku 1798 označuje koniec piateho kráľovstva biblického proroctva. Rozptýlenie severných desiatich kmeňov a kresťanskej cirkvi, ktorá utiekla na púšť, predstavuje zhromaždenie tých, ktorým bolo určené stať sa rohom protestantizmu. Medzníky sú často znázornené protikladmi a rozptýlenie môže predstavovať zhromaždenie, tak ako Eliáš predstavuje Jána Krstiteľa. V tej istej proročkej konfrontácii Eliáš nezomiera a Ján Krstiteľ zomiera.

V roku 677 pred Kristom bol južný kmeň Júdu (v Písmach označovaný aj ako slávna krajina) rozptýlený na dvetisícpäťstodvadsať rokov, ktoré sa skončili 22. októbra 1844. Toto proroctvo označovalo pošliapavanie Božieho ľudu, ktorý Daniel v Danielovi 8,13.14 označuje ako „zástup“.

Potom som počul jedného svätého hovoriť, a iný svätý povedal tomu určitému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o priestupku spustošenia, aby boli svätyňa i zástup vydané na pošliapanie? A povedal mi: Až do dvetisíc tristo dní; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8,13.14.

Proroctvo o dvetisícristo rokoch, ktoré sa skončilo v tom istom čase ako proroctvo o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch, ktoré sa začalo v roku 677 pred Kr., označovalo pošliapanie svätyne, ako je to uvedené v Danielovi 8,13.14. Proroctvo o rozptýlení Júdu v roku 677 pred Kr. predchádzali tri útoky Nabuchodonozora a toto proroctvo sa skončilo príchodom tretieho posolstva 22. októbra 1844.

Dve dvetisícpäťstodvadsaťročné proroctvá, končiace postupne v rokoch 1798 a 1844, určujú štyridsaťšesť rokov budovania základov milleritského chrámu. Mojžiš bol štyridsaťšesť dní pri prijímaní pokynov na stavbu chrámu; prestavba Herodesovho chrámu v Kristovom čase trvala štyridsaťšesť rokov a skončila sa v roku Kristovho krstu. Od krstu odišiel na štyridsať dní na púšť a keď sa vrátil, po prvý raz očistil chrám; a hašteriví Židia chceli vedieť, akou autoritou niečo také urobil.

Blížila sa židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. A v chráme našiel tých, čo predávali voly, ovce a holubice, i peňazomencov, ako tam sedia. A keď si urobil bič z povrázkov, všetkých ich vyhnal z chrámu, aj ovce i voly; peňazomencom rozsypal peniaze a poprevracal stoly. A tým, čo predávali holubice, povedal: Odneste to odtiaľto; nerobte z domu

môjho Otca dom kupectva. Vtedy si jeho učeníci spomenuli, že je napísané: Horlivosť za tvoj dom ma strávila. Židia mu teda odpovedali a riekli: Aké znamenie nám ukazuješ, keď robíš tieto veci? Ježiš im odpovedal a riekol: Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím. Nato Židia povedali: Tento chrám sa staval štyridsaťšesť rokov, a ty ho postavíš za tri dni? Ale on hovoril o chráme svojho tela. Keď teda vstal z mŕtvych, jeho učeníci si spomenuli, že im to povedal; a uverili Písmu i slovu, ktoré Ježiš povedal. Ján 2:13–22.

Milleritský chrám bol budovaný štyridsaťšesť rokov od roku 1798 pri ukončení prvého proroctva o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch a skončil sa o štyridsaťšesť rokov neskôr pri naplnení druhého proroctva o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch v roku 1844. Týchto štyridsaťšesť rokov sa začalo príchodom prvého anjela a skončilo príchodom tretieho anjela, lebo Kristus povedal, že Jeho chrám bude vzbudovaný za tri dni. Ak nie ste ochotní vidieť tieto skutočnosti, je to pre dva hlavné problémy popri problémoch, ktoré môžu existovať v neochotnom a neobrátenom srdci. Prvým problémom je, že nie ste ochotní pristupovať k prorockému Slovu z perspektívy, že dejiny sa opakujú. Nie ste historicista. Druhým problémom je neschopnosť uplatniť symbolické slová, ktoré boli zaznamenané v Slove Božom, prostredníctvom Slova Božieho. Začiatky všetkých týchto proroctiev označujú koniec a vždy označujú omnoho viac než iba dejiny, ktoré sa opakujú.

Biblia hovorí, že sme chrámom Ducha Svätého, a chrám tela sa skladá zo štyridsiatich šiestich chromozómov. Vedci, ktorí skúmajú týchto štyridsaťšesť chromozómov, nás informujú, že dvadsaťtri mužských chromozómov a dvadsaťtri ženských chromozómov je ovinutých okolo bielkoviny, ktorá má tvar kríža.

V Danielovi dvanástej kapitole sa nachádzajú tri navzájom prepojené časové proroctvá; prvé odkazuje na rozptýlenie moci svätého ľudu, ktoré predstavuje „sedem časov“ z Levitika dvadsaťšesť. Rozptýlenie moci svätého ľudu, ktoré sa na nich naplnilo, trvalo dvetisícpäťstodvadsať rokov, avšak v Danielovi dvanásť sa uvádza iba posledná polovica tohto obdobia. Zobrazuje Daniela, ako nerozumie tomu, čo bolo týmto výrokom mienené.

A počul som muža oblečeného v ľanovom rúchu, ktorý bol nad vodami rieky; keď pozdvihol svoju pravú ruku i svoju ľavú ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a pol času; a keď dokončí rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokončia. A počul som, ale som neporozumel; vtedy som povedal: Ó, môj Pane, aký bude koniec týchto vecí? Daniel 12:7, 8.

Dvanásta kapitola knihy Daniel znázorňuje posolstvo, ktoré je odpečatené v čase konca, ktorým bol rok 1798. V danom úryvku Daniel predstavuje Williama Millera, hlavný symbol múdrych v tejto dejinnej línii. Miller bol najprv privedený k proroctvu o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch z 3. Mojžišovej 26 a vo veršoch sedem a osem predstavuje múdrych, ktorí musia zosúladiť pravdu, že rozptýlenie počas dvetisícpäťstodvadsiatich rokov je celkom určite stotožnené s Božím rozptýlením Jeho ľudu.

A ak ma ani po toto všetko nebudete poslúchať, potrescem vás sedemnásobne viac za vaše hriechy. A zlomím pýchu vašej moci; a vaše nebo urobím ako železo a vašu zem ako meď. Levitikus 26:18, 19.

„Pýcha“ starovekého Izraela spočívala v tom, že im bolo dovolené zavrhnúť Boha ako svojho kráľa a zvoliť si ľudského kráľa. Ich pýchou, ktorá predchádza pádu (Príslovia 16:18), bola túžba byť ako všetky modlárske kráľovstvá okolo nich. Odstránenie najprv severného kráľovstva a potom južného kráľovstva bolo rozptýlením moci (kráľa), a to v rokoch 723 pred Kr. a 677 pred Kr. respectivamente.

Miller predstavoval múdrych, ktorí porozumeli rozmnoženiu poznania, ktoré bolo odpečatené v predchádzajúcich veršoch dvanástej kapitoly Daniela, a vo veršoch sedem a osem je predstavený ako ten, kto nerozumie spojitosti tisícdvostonásťdesiatich rokov s dvestisícpäťstodvadsiatimi rokmi rozptýlenia Božieho ľudu. Daniel predstavuje Boží ľud na konci adventizmu, tak ako aj Millera na začiatku adventizmu. Na konci adventizmu jestvuje tá istá dilema, lebo keď adventizmus odložil Millerovo chápanie „sedem časov“, bol prinútený stotožniť tisícdvostonásťdesiat rokov iba s temným stredovekom. Múdri na konci mali vyriešiť podobný problém, aký ilustrujú Daniel a Miller. Prečo sa na znázornenie tri a pol času namiesto siedmich časov používa terminológia z Levitika dvadsaťšesť?

Miller túto dilemu nikdy úplne nevyriešil, no v roku 1856 bolo v sérii šiestich nikdy nedokončených článkov predstavené posledné „nové prorocké svetlo“, ktoré označilo sedem časov za obdobie troch a pol roka, počas ktorého pohanský Rím pošliapaval Boží doslovný Izrael, po ktorom nasledovali tri a pol roka, počas ktorých pápežský Rím pošliapaval duchovný Izrael. O sedem rokov neskôr adventizmus otvorene zavrhol všetko svetlo o siedmich časoch, čím pripravil túto dilemu pre múdrych v čase konca v roku 1989, keď, ako je opísané v Danielovi jedenástej kapitole, vo verši štyridsať, boli krajiny predstavujúce bývalý Sovietsky zväz zmietnuté pápežstvom a Spojenými štátmi.

Prvé svetlo dané Millerovi bolo v roku 1863 odmietnuté a posledné svetlo o tejto téme bolo dané Hiramom Edsonom v tých šiestich článkoch. Tieto články boli zrušené a o sedem rokov (časov) neskôr bola moc moderného Izraela odložená bokom, aby napodobnila modlárske cirkvi, ktoré boli o niekoľko rokov predtým správne označené za dcéry Babylona. Sedem časov z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly, ako prorocké učenie sa stalo kameňom úrazu a pýcha starovekého Izraela, ako ju predstavovala ich túžba, aby nad nimi ako kráľ vládol Saul, sa zopakovala. Ježiš predstavuje koniec začiatkom.

Kniha Daniel tiež označuje proroctvo o tisícvestodeväťdesiatich rokoch spolu s proroctvom o tisíctristridsiatich piatich rokoch, ktoré sa obe začínajú od odstránenia „každodennej“ v roku 508. Odstránenie „každodennej“ predstavuje odstránenie odporu pohanského Ríma voči vzostupu pápežskej moci v roku 538. Predtým, než bola pápežská moc v roku 538 dosadená na trón zeme, nastalo tridsaťročné prechodné obdobie; potom sa zvyšných tisícdvostonásťdesiat rokov končí v roku 1798. Tridsať rokov prechodu z jedného kráľovstva do druhého označuje záverečné roky pápežskej vlády, ktoré vedú k tomu, že šieste kráľovstvo biblického proroctva je v roku 1798 dosadené na trón zeme. Začiatok proroctva o tisícvestodeväťdesiatich rokoch označuje prechod z jedného kráľovstva biblického proroctva do nasledujúceho kráľovstva biblického proroctva, a tak isto aj koniec tohto proroctva.

Proroctvo tisíc tristo tridsiatich piatich rokov, ktoré sa začalo odstránením „každodennej obete“ v roku 508, sa končí v roku 1843.

A od času, keď bude odňatá ustavičná obeť a postavená ohavnosť spustošenia, uplynie tisíc dvesto deväťdesiat dní. Blahoslavený je ten, kto vytrvá a dôjde do tisíc trisťdesiatich piatich dní. Daniel 12:11, 12.

Proroctvo tisíc tristo tridsiatich piatich rokov sa skončilo v roku 1843 a Daniel hovorí, že tí, ktorí „očakávali“, keď sa toto proroctvo naplní, budú blahoslavení. Sestra Whiteová to vyjadruje takto.

„Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré boli videné v rokoch 1843 a 1844.“

„Posolstvo bolo dané. A pri opakovaní posolstva by nemalo byť nijaké meškanie, lebo znamenia času sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho poverenia dané posolstvo, ktoré vzrastie v mocné volanie. Potom Daniel povstane vo svojom údele, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

Preto začiatok proroctva o tisíc tristo tridsiatich piatich rokoch označuje prechod od náboženstva pohanstva k náboženstvu pápežstva, a tým zároveň označuje prechod od protestantizmu k milleritskému protestantizmu.

Tí adventisti, ktorí odmietajú základné pravdy adventizmu, odmietajú všetky časové proroctvá, ktoré predkladali milleriti, dokonca aj dvetisícristo rokov z Daniela 8,14. Túto skutočnosť môžu celkom iste popierať, no možno logicky preukázať, že je pravdivá; môj zámer je však teraz iný, a preto to zatiaľ ponechám bokom, keď sa budeme usilovať priviesť tento článok k záveru.

Rozptýlenie „slávnej krajiny“ Júdu v roku 677 pred Kr. predstavuje pošliapanie „vojska“ v Danielovi 8,13.14 a poukazuje na ustanovenie novodobej slávnej krajiny, Spojených štátov. Dvetisícristo rokov tých istých veršov sa začalo v roku 457 pred Kr. a predstavuje pošliapanie „svätyne“.

Potom som počul hovoriť jedného svätého; a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy potrvá videnie o ustavičnej obeti a o prestúpení spustošenia, vydávajúce na pošliapanie svätyňu i zástup? A povedal mi: Až do dvetisíc tristo večerov a rán; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8:13, 14.

Roky 677 pred Kr. a 457 pred Kr. sú dátumy spojené vzťahom Božieho ľudu a Božej svätyne. Boh priviedol zástup i svätyňu späť k sebe v tom istom čase, 22. októbra 1844. Dvestodvadsať rokov medzi rokmi 677 pred Kr. a 457 pred Kr. symbolizuje obdobie, v ktorom Boh ustanovuje medzník predstavujúci vzrast svetla. Dňa 22. októbra 1844 prišlo svetlo tretieho anjela, svetlo svätyne začalo svietiť a bol tam zástup, aby toto svetlo zvestoval.

V prorockej línii, ktorá identifikuje trojitý boj, do ktorého sa zapojili Satan a Kristus, bola vydaná Biblia kráľa Jakuba z roku 1611. Presne o dvestodvadsať rokov neskôr, v roku 1831, William Miller po prvý raz zverejnil svoje posolstvo:

„Deväť rokov bol William Miller presvedčený, že má odovzdať svoje poslanstvo cirkvám; no vyčkával v nádeji, že radostnú zvesť o čoskoro prichádzajúcom Spasiteľovi vyhlási nejaká uznávaná autorita. Týmto vyčkávaním iba potvrdil pravdivosť poslania; mali meno, že žijú, ale rýchlo umierali. V roku 1831 Miller predniesol svoju prvú prednášku o prorockých.“
Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Boh ochránil posvätné a správne pôvodné texty použité na vytvorenie Biblie. Potom vydal svoju Bibliu v roku 1611. Následne povolal posla, ktorý mal použiť zásady nachádzajúce sa v Biblii, z nej odvodené a v nej ustanovené, aby priniesol poslanstvo prvého anjela. V roku 1831 bolo Millerovo poslanstvo sformulované tak, ako bolo v dejinách Krista sformulované poslanstvo Jánom Krstiteľom, tak ako bolo poslanstvo sformulované v každom reformnom hnutí. Millerovo poslanstvo, poslanstvo prvého anjela oznamujúce otvorenie súdu, je priamo podporené použitím prorockého časového obdobia dvestodvadsiatich rokov. Bolo to varovné poslanstvo na začiatku šiesteho kráľovstva biblického prorocka — Spojených štátov.

V roku 1996 začala služba Future for America a poslanstvo tretieho anjela, ktoré bolo odpečatené v roku 1989 — poslanstvo označujúce uzdravenie smrteľnej rany pápežstva a čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon — bolo uverejnené v časopise s názvom *The Time of the End*. Poslanstvo na konci adventizmu bolo sformulované práve tak, ako bolo sformulované poslanstvo na jeho začiatku. Na začiatku bolo poslanstvo zavesené na čas a predstavovalo ďalší rozvoj právd obsiahnutých v Božom slove. V roku 1996, dvestodvadsať rokov po zrode Spojených štátov v roku 1776, bolo poslanstvo na konci adventizmu sformulované a predstavovalo ďalší rozvoj posolstiev troch anjelov.

Keď sa zaoberáme paralelnými dejinami republikánskeho rohu a protestantského rohu v dejinách šiesteho kráľovstva biblického prorocka, je nevyhnutné pochopiť, kto je protestantský roh a kto ním nie je.

Usiluj sa osvedčiť sa pred Bohom ako robotník, ktorý sa nemá za čo hanbiť a správne rozdeľuje slovo pravdy. Svetským a prázdny rečiam sa však vyhýbaj, lebo povedú k ešte väčšej bezbožnosti. 2 Timotejovi 2:15, 16.